

og følelsesløst vil den udregne, hvad der i de enkelte Tilfælde muligvis vilde kunne tilkomme Arbejderne, men den vil ikke bryde sig det ringeste om, hvor vidt Arbejderne faa eller ikke faa den Understøttelse, som de med Rette kunne kræve. Noget andet er vort Forslag; der have vi Arbejdsgiverne, som igen kunne forsikre sig hos de private Selstaber, og disse ere ikke i den Grad smaalige, thi det behøve de ikke at være. De have intet Hensyn at tage til Staten, Regeringen eller Samfundet, saaledes som Regeringsinstitutioner; nej, de have andre Interesser, de have Interesse i at faa Folk furerede saa hurtigt som muligt, for derved igennem at formindste deres Erstatningspligt. Han raadede os altsaa i det hele taget til at gaa bort fra Princippet om en Statsanstalt og Statsforsørgelse over til hans Princip, for at Arbejderne kunde faa saa meget som muligt ud af en Forsikringslov.

Nu vil det ærede Medlem indrømme mig, at, da han har stillet sig saaledes over for Princippet i vort Forslag, kunde jeg nærmest vente mig, at han, naar vi skulde til at behandle Lovforslaget her i Salen, vilde forfølge sin Tankegang videre, en Tankegang, som jeg har overvejet meget, og som jeg ogsaa, saa vidt jeg husker, har sagt var Overvejelse værd, hvad jeg ogsaa har sagt om Lovforslaget, da det i sin Tid forelaa til Behandling her i Tinget. Jeg kunde vente mig, siger jeg, at det ærede Medlem vilde have sagt det samme til os Forslagsstillere, til os Socialdemokrater: Tænt alvorlig over, om I ikke vilde være bedst tjente med at gaa over til mit Princip, som jeg mener er rigtigere og heldigere for Arbejderne end eders eget Princip. Jeg kunde have ventet mig, at det ærede Medlem havde brugt et saadant Raisonnement, men det gjorde det ærede Medlem ikke. Den Gang vort Forslag var til Behandling, gjorde han afkurat det modsatte. Da sagde det ærede Medlem til os herude — ikke til Socialdemokraterne, men til Tingets Medlemmer —: Vogt Dem for Socialdemokraterne, det er Folk, der spille med Millioner; de forlange 13,800,000 Kr., det er en Udgift, som Samfundet ikke er i Stand til at bære. Det var altsaa fuldstændig det modsatte af, hvad det ærede Medlem tidligere havde indvendt imod vort Forslag. I Stedet for at

siige til os: Gaa bort fra Statsanstalterne, for at Arbejderne kunne faa mere, sagde han nu: Tag ikke imod de Herrers Forslag, thi det ville De bittert fortrønde, det er et Forslag, som rutter med Millioner, det medfører en Udgift, som Samfundet ikke er i Stand til at bære. Det kan gerne være, at det ærede Medlem har været nødt til at bruge denne Ubfærd for at kunne praktisere sine videnskabelige Ideer her i Tinget, men det forekommer mig, at hans Argumentation kunde have været en anden.

Hvad nu det ærede Medlems Beregninger angaar, da har han selv sagt, at de vare kalkulatoriske. Jeg skal give ham Ret deri og derved ikke komme ind paa denne Side af Sagen. Det er ikke vanskeligt for den, der kender Ulykkestatistikken, at stille en Beregning op, hentet fra de private Selstaber, og derefter siige: Saadan vil det komme til at se ud, hvis dette Lovforslag bliver gennemført; men flere ærede Medlemmer, særlig det ærede Medlem fra Møen (Bojsen), have med Rette gjort det ærede Medlem opmærksom paa, at man ikke har Lov til at omgaa paa den Maade med Sagen, at man uden videre kapitaliserer og derefter siger: Saadan vil det komme til at se ud. Det kunde vi ogsaa have gjort ved hans eget Forslag, dersom vi havde villet benytte denne Fremgangsmåde. Nej, det ærede Medlem, siger jeg, kom til et ganske andet Resultat, da vi fik Lovforslaget til Behandling her i Salen. Da sagde han, hvem er det, der skal betale? Lad os endelig se at blive kloge paa det, sagde det ærede Medlem. Det var det modsatte Princip af, hvad det ærede Medlem efter min Mening tidligere var inde paa, det var Frygten for, at de velhavende i Samfundet skulde komme til at bære Byrden, som det efter det ærede Medlems Mening var uretfærdigt at paaligne dem. Jeg vil siige til det ærede Medlem med Hensyn til hans Beregninger, at, naar der er saa mange Ulykker, som han siger — og jeg tvivler ikke om, at han har Ret — staar een Ting fast: Disse Ulykker blive nu baarne i vort Samfund (Ufbrydelse af Bramsen: paa Tattiggaarden!). Rigtig, paa Tattiggaarden, men de blive ogsaa baarne andre Steder. Det er altsaa en Kendsgerning; vi have saa og saa mange Ulykkestilfælde i vort Land; de blive i dette Øjeblik baarne paa een eller